

קונטרס

זיכרון עולם

קורות ותולדות חייו וימיו האחרונים
של

מר אבי עט"ר (עטרת ראשי)

מור אבי (אגאג'אן) ראובן הכהן בן שלמה ז"ל

שנפל חלל בעיר כבול בירת אפגניסטן בחודש אדר התרע"ג (1913) ע"י מוסלמים קנאים.

הובא לדפוס ע"י בנו

אברהם הכהן עליו השלום עודכן ונערך מחדש ע"י נכדו חיים הכהן
בחודש אדר שנת תשס"ה

תוצב"ה

תורגם מפרסית ע"י הרב בנימין גרג'י

הודפס בירושלים בשנת תרצ"ד (1934)

ע"י דפוס רפאל חיים הכהן ירושלים

הקדמת המו"ל

בן יכבד אב

אודה ה' מאוד בפני, ובתוך רבים אהללהו שהחיני וזיכני לעלות לארץ אבותינו משאת נפשי זאת הפעם השלישית, אמרתי בלבי לעשות דבר מה שיהיה לי למזכרת.

לציון זכר נשמת אבי עט"ר (עטרת ראשי) רב מולא אגא'אן ראובן בן שלמה בן חנניה זצ"ל נצר לגלות ספרד איטליה, שנפל חלל בידי מרצחים בעיר כבול בירת אפגניסטן. כשכיהן כשר חוץ ושר לענייני היהודים בחצר החאן האפגאני בחודש אדר א' שנת תרע"ג (1913).

ויה"ר (ישמרהו ה') שנשמתו תמליץ טוב בעד עם ישראל בכלל ועל בניו ובנותיו וכל משפחתו בפרט.

ותנצב"ה ולקץ הימין יעמידהו עליו נאמר ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין, אכי"ר.

ממני בנו הכותב בדמע

אברהם הכהן

מולא אקנ'אן כהן, נשיא העדה ויועץ המלך האפגני
שנרצח בקאבול, לידו בנו אברהם

רב מולא אגאג'אן ראובן בן שלמה בן חנניה הכהן זצ"ל

שר יהודי בחצר המלך האפגאני בשנת 1910
מקורות: נדחי ישראל, בהוצאת יד יצחק בן צבי, נשיאה השני של מדינת ישראל. (תש"ג)

תולדותיו

אבי המנוח ראובן בן שלמה הכהן שכיניו היה מולא אנאג'אן, נולד בשנת תרכ"ו (1866) לאמו יוכבד ואביו שלמה הכהן, שלמה הכהן היה מעמודי התווך של הקהילה היהודית בעיר הראת שבאפגניסטן, סוחר גדול ועשיר ונכבד בעיני הקהילה.

אבי ראובן עוד מימי ילדותו הכירו בו כולם שיהיה גדול בישראל, היות והוא היה בעל כישרונות גדולים ורבים ויוצאים מן הכלל.

את חינוכו קיבל בתלמוד תורה (בת"ת) אצל הרב הגאון (הרה"ג) מולא מרדכי גר' זצ"ל, שהיה רב גדול מוציא ומביא בקרית קודש (בק"ק) הראת.

אבי יגן עליו אלוהים (ויע"א) התקבל לחדר בגיל שלוש שנים ובגיל זה כבר ידע קרוא וכתוב. בגיל חמש כבר ידע לקרוא במקרא כדברי אבותינו ורבותינו ז"ל באבות ובמשנה.

בן חמש שנים למקרא. עם הזמן גדל אבי עד גמרו את חוק לימודיו בתלמוד תורה (חדר) כפי שהיה נהוג שם, שהתלמידים לא עוזבים את בית רבם אלא עד היותם בוגרים.

בשנת תרמ"ג (1883) החל לעסוק במסחר כפי שעסק סבי שלמה, הצליח מאוד מאוד עד שהיה אחד הסוחרים הגדולים והמפורסמים בעיר. מרוב ישרותו ונאמנותו במו"מ, מצא חן בעיני כל ומכל הצדדים היו באים אליו אנשים, לשאול בעצתו בענייני מסחר וכדומה, היה חביב ונכבד מאד בעיני כל וגם בעיני פקידי הממשלה, שהיו מכירים אותו בתור סוחר ישר ויועץ ישר ואמיץ לבאים לקבל את עצתו.

בהיותו בן עשרים ושתיים בערך, בשנת תרמ"ח (1888) נשא לאישה את הגב' רחל לבית הא' מולא שמואל הכהן בת דודו וחי איתה חיי אושר ושמחה, (כאן לציין משום החשש להתבוללות נישאו היהודים בינם לבין משפחותיהם על מנת לשמור את זיקתם ליהדות).

בשנת תר"ן (1890) חננו ה' ונולד בנו בכורו אבא הכהן ישמרו צורו וגאלו (יצ"ו). ואחר כך חננו ה' בבנים ובנות נוספים והם: אברהם, אשר, יפה, פינחס, לוי ומאיר. תמ"א כולם ידועים לשם ולתהילה בעיר הראת יגן עליהם אלוהים (יע"א). את בניו חניך וגידל על ברכי היהדות והמסורות.

בשנת תרנ"ג (1893) נתמנה בתור בא כוחם של יהודי הראת כלפי הממשלה, נועם דרכיו יושרו ואמנתו הרבה, מצאו חן בעיני החאן האפגאני (המלך) ובשנת תרנ"ה (1895), מונה לשר לענייני היהודים באפגניסטן.

מאז ועד יומו האחרון שמש את הציבור באמת ובאמונה והיה אב ליתומים ולאלמנות ואהב את הגרים שישב בתוכם לתת להם שמלה ולחם והיה עוזר לכל אחד ואחד כפי כוחו ויכולתו.

חיי

המנוח מולא אגאג'ן בן שלמה ז"ל היה בן למשפחה מהאצילות והנכבדות מאד בעיר הראת. ועוד, עוד בהיותו נער היה בעל כישרונות גדולים, היה למדן גדול ובעל מידות טובות ונעלות מאוד, היה אהוב ונערץ בעיני כל מכריו וחבריו ועסק במסחר והצליח מאוד עד שהיה לאחד מהסוחרים הגדולים והעשירים בעיר הראת ובאפגניסטן כולה.

מרב חוכמתו וחביבותו על הציבור, התחבב מיד על השאה ועל כל שריו וכיהן בתור ממונה לענייני היהודים בעיר הראת לאחר זמן קצר נתמנה לשר לענייני היהודים בארץ כולה. ניהל את כל ענייני היהודים מול השלטונות שלא על מנת לקבל פרס. ואכן תוך זמן קצר פנה אליו השאה להיות שר בחצרו. (מדובר בצעד חריג מאוד לאור העבודה שאפגניסטן הינה ממלכה מוסלמית קנאית וקיצונית).

בשנת תר"ס (1900) קרה הגרוע מכול (כהגדרת דודי) שוד ושבר קם מלך חדש אמיר עבד אל רחמן נתן פקודה לאסור את אבי על לא עוול בכפו והפכו לאסיר פולטי על היותו יהודי, גם מפני שהמלך היה מביט בעין רעה על כל מי שהיה עשיר ונכבד ממנו בעיני העם בין אם הוא יהודי או נוכרי. למרות זה שלאבי היו ידידים רבים מבין שרי המלך שבעיר הבירה בכל זאת לא יכלו לעזור לו בעת צרתו ושעתו הקשה.

אבי נאסר בנחשתיים והובל בכבלים לכלא בעיר הבירה כבול.

כל רכושו הוחרם מבלי שיעמידהו למשפט והיה אסור בבית הסוהר חמש שנים רצופות. בשנת תרס"ה (1905) מת המלך עבד אל רחמן ובנו חביב אלא חאן מלך תחתי. ולרגל עלותו על כסא המלוכה נתן חנינה לכל האסירים הפוליטיים ובין האסירים שקיבלו חנינה היה אבי המנוח ואחר שיצא מבית האסורים העניק לו המלך ברכה גדולה בזה שהחזיר לו את כל זכויותיו האזרחיות וחלק ניכר מרכושו שנותר שהוחרם על ידי אביו.

הוחזרו לו תארייו שנלקחו ממנו, מינה אותו שוב לנשיא של יהודי אפגניסטן עליו התקיים הפסוק שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו, שמו אדון לביתו ומושל על כל עדתו ואז חזר אבי לעיר הולדתו הראת שמח וטוב לב.

בשנת תרס"ח (1908) עליתי לראשונה יחד עם אבי ז"ל לארץ ישראל אהובת נפשו להשתטח על קברי צדיקים בצפת חברון וירושלים (זיע"א) וכן לבדוק אפשרות של עליה המונית של יהודי אפגניסטן לארץ הקודש מבחינת הגשמת ציונות לשמה.

שהיינו בארץ הקודש כ- 6 חודשים ושוב חזרתי איתו לעיר הראת ואבי עמד שוב על משמרתו משמרת קודש להתעסק בכל ענייני הציבור והמדינה באמת ובאמונה לשמה נבחר לשמחת כל ידידיו ומעריציו הרבים יהודים וגויים גם יחד.

בשנת תרע"ב (1912) קיבל הזמנה מאת המלך חביב אלא חאן שיגיע לעיר הבירה קבול לקבלת הוקרה על מעשיו מהמלך, להתראות עימו היות והיה אהוב ואהוד על המלך ועל שריו מאוד, עם קבלת מכתב ההזמנה הכין אבי את עצמו לדרך ולקח איתו הרבה מתנות ותשורות למלך ושריו שהם גם חבריו.

כאשר הגיע לעיר הבירה התקבל בכבוד גדול כיאה לשרים ורוזנים אצל המלך, המלך נשא אותו מעל כל שריו העומדים לפניו ומינה אותו **לשר החוץ של אפגניסטן** (בימים ההם נחשב הדבר לחריג ומסוכן מאוד לשני הצדדים) כאן אבי החליט להעתיק את מגוריו לעיר הבירה למורת רוחם של מתנגדיו אשר נתקנאו בו.

ימיו האחרונים

בחודש אדר א' תרע"ג (1913) באחד הלילות כאשר אבי נח על יצועו יחידי בחדרו, התנפלו עליו נעלמים ורצחוהו נפש. אחרי שביצעו את זממם לפועל, לקחו כל מה שנמצא בבית הן כסף מזומן והן אבנים טובות ומרגליות וכל דבר ערך שנמצא אצל אבי ואחר יצאו הרוצחים מן החדר ונעלהו מבחוץ ונמלטו על נפשם, באופן שאף אחד לא הרגיש בהם.

בזמן ההוא המלך לא היה בעיר מפני שנסע לעיר ז'לאל אבאד ששם היה מבלה כמעט את ימות החורף. ואחרי ימים אחדים ממקרה הרצח טלפן המלך למשנהו, שהיינו מחפש את אבי ואיינו מצליח לאתרו וביקש מהמשנה שיאתר את אבי שכונה על ידו "הידיד", המשנה פנה למפקד המשטרה וביקשו לשלוח שוטרים על מנת לקרוא לאבי שימהר לנסוע לעיר ג'לאל אבאד שם המלך ממתין לו.

תכף ומיד יצאו שני שוטרים אל ביתו על מנת להזעיקו, אך מצאו את דלת ביתו נעולה מבחוץ לרגע חשבו שאבי לא בביתו ואז חשבו לבוא ולהודיע למפקד המשטרה כי אבי לא נמצא בבית, בחשבם ודאי שהלך לאיזה מקום. ואז אחד השוטרים הסתכל דרך החלון לראות אם חפציו נמצאים בבית ואם כן בוודאי שהוא נמצא בעיר ואם לא, בטח שנסע וכאשר הסתכלו דרך החלון ראו והינה דמות בן אדם שוכב על המיטה מכוסה בסדין ואז הגישו שיש כאן מקרה לא טהור, דפקו על הדלת ולא נענו, הלכו להודיע למפקד המשטרה והלז מהר ושלה קצינים ושוטרים לראות במה העניין.

מיד באו קצינים ושוטרים ושברו את דלת הכניסה ומצאוהו הרוג וראשו חתוך חתוך ממש כשחיתת כבש, השכיבהו במיטה וכיסהו בסדין. ואח"כ הלכו השוטרים והודיעו על העניין למפקד המשטרה, המפקד הודיע מיד למשנה למלך את פרטי העניין למלך כי ידידו השר נרצח נפש על ידי עלומים, המלך פקד מיד על ניהול חקירה ודרישה נמרצת לגלות את עקבות הרוצחים.

אח"כ קברו אותו על גבעה גבוהה במקום של מלכים ושרים ונשאים מעם והעמידו עליו ציון ותכף התחילו בחקירה נמרצת ונאסרו חשודים אחדים עד לבירור המשפט.

וכשמעו היהודים את דבר הרצח שנרצח מור אבי, נאספו כולם מנער ועד זקו ויספדו אותו מספד גדול וכבד מאוד. ואחרי ההספד שיתי פעמי לדרך ובלב נשבר ונדכה נסעתי מהראת לעיר קבול ותכף עם הגיעי אל עיר הלכתי להשתטח על קברו הרענן של אבי עטרת ראשי ז"ל ושאתי מנהמת ליבי, יחיד ובדד הייתי בעיר הבירה בלי עוזר ומכיר ומלא יגון ואנחה.

לאחר מכן הוזמנתי לארמון המלך, הוא הביע את צערו הרב על המקרה והבטיח לי להשתדל ולמצוא את הרוצחים ולהביאם למשפט ולהענישם בכל הראוי להם. בניתי מצבה יפה על קברו של אבי המנוח ונשארת שם כמה חודשים שהמלך דואג למחסורי. לאחר מספר חודשים שהחקירות לא העלו תוצאות חזרתי לעיר הראת למשפחתי.

ואכן לאחר כששה חודשים נתקבל מכתב מהמלך אצל מושל הראת המודיע על פרטי החקירה והעניין למושל. המושל קראני והודיע לי על התקדמות החקירה ועל תוצאותיה וכאשר שמעתי את פרטי הרצח שנרצח מור אבי עטרת ראשי, אחזו כל עצמותי חיל ורעד והייתי נבוך מאוד מאוד כאיש בלי נשמה, אבל המושל ניחם אותי ואמר לי שבעזרת השם שהמלך והמשלה קיבלו החלטה, לא לנוח ולא לשקוט עד שימצאו הרוצחים השפלים ויקבלו את העונש הראוי להם. אבל חבל על דאבדין ולא משתכחים וצווה עלי לנסוע מיד לעיר הבירה כי כך ציווה לו המלך.

ואכן הגעתי לעיר קבול והובלתי לארמון המלך שאכן נתפסו הרוצחים מכאן התחילו משפטים של חשודים ברצח אבי, אבל בגלל חוסר הוכחות מספיקות שחררו החשודים אחד אחד. למרות השתדלותם הנמרצת של המשטרה לגלות את הרוצחים ולהביאם לדין לא הביא הדבר לתוצאות. ולפתע יום אחד נקראתי על ידי המשנה למלך אל הארמון, בו הודיעוני על תפיסת הרוצחים ועל הודאתם שאכן הם רצחו את אבי בגלל

הגיעו למעמד הרם בממלכה האסלאמית ולכן לא יכלו לשאת את החרפה שיהודי הגיע למעמד רם של דרגת שר בממלכה, לכן החליטו לרוצחו נפשו להסבות זאת כשוד, לאחר משפט מהיר הוצאו כל 7 הרוצחים להורג וגופותיהם נתלו בכיכר העיר במשך 7 ימים, כשההמון סוקל אותם באבנים כמצוות המלך.

המלך הציע לי לקבל סכום כסף ידוע בתור פיצוי, אבל סירבתי בתוקף לקבל פצוי זה, משום שהיה לי חשוב שהרוצחים נתפסו ובאו על עונשם. ומשך כל הזמן הרב ששהיתי בבירה האפגאנית סבלתי נוראות הן מצד שהייתי יחידי בעיר והן כי היו עלי הוצאות מרובות, אבל התנחמתי בעובדה שהיו תוצאות טובות שהקו את סבלי.

ואחרי כל האירועים האלה חזרתי לעיר הראת בלב מלא יגון ואנחה אל משפחתי, אבל מלא אמונה ותקווה בלבי שיבוא יום ונגשים את חזונו של אבי, לעלות עליה ציונית לארץ ישראל ארץ הקודש כמה שיותר מהר עם משפחתי ויהודים נוספים שבאפגניסטן.

ואכן בשנת תרצ"ו (1936) עליתי עם משפחתי לארץ ישראל ואלי הצטרפו אחי אבא ורעייתו רחל, לוי ורעייתו טובה, אחי פינחס ורעייתו יפה, אחותי יפה ובעלה שמחה. ומאיר הצעיר בגפו.

עם פרוץ מלחמת השחרור בארץ ישראל והידיעות שהגיעו על תבוסת מדינות ערב במלחמה התחילו התנכלויות קשות כנגד המיעוט היהודי ואכן אחי אשר ובני ביתו החלו בהכנות לעליה לארץ.

ובשנת תש"י (30 לאפריל 1951) עלו לארץ משפחתי אחי אשר עם בניו, בתו, כלותיו ונכדיו. לאחר מכירת רכוש המשפחה בפרוטות מכורח המצב.

על בניו

אבא

אבא הכהן ורעייתו רחל עזבו את אפגניסטאן בשנת 1944 עברו להודו וגרו שם עד סוף שנת 1945 ומשם עלו לארץ והתגוררו בירושלים בעיר העתיקה עם פרוץ מלחמת השחרור נמלט עם אשתו מהעיר העתיקה לפני נפילתה בידי הלגיון הירדני. והתגורר בשכונת בית ישראל קרוב לעיר העתיקה במהלך שנים אלה עבד כגנן אצל נשיא המדינה השני יצחק בן צבי.

לימים זכה לראות בשחרור הכותל המערבי במלחמת ששת הימים עם השחרור עשה רגלית את הדרך לכותל להתבשם את שחרור הרובע, אותה הוא הכיר עוד קודם.

לא פעם הייתי מבקרו עם דודי מאיר ששניהם היו חשוכי ילדים והייתי אהוב על שניהם להביא לו מצרכים בזמן שהיה תקופת הצנע בארץ ומאחר שהיה כבד שמיעה ובא בימים תמיד התבדח שזה מרעש הכדורים שספגו קירות ביתו במלחמת השחרור אכן הוא גר בשטח המפורז של אותם הימים (שער מנדלבאום) שהיה אחד המעברים בין ישראל לירדן.

לאחר שבגרתי ובהתחשב בכך שהיה חשוך ילדים אימצתי אותם מרוב אהבה, לבדי הייתי נוסע כמעט כל שבועיים לבקרם זה היה בסוף שנות החמישים, כשהייתי כבן 13 שנים, לשכונת בית ישראל מביא להם מצרכים ודורש בשמם ומסדיר להם את כל ענייניהם. דודי אבא נפטר בגיל 93 ואשתו בגיל 84.

אברהם

עלה לארץ בשנת תרצ"ו (1936) עם אשתו יוכבד בניו צבי, ציון בנותיו חנה ורחל. הוא התיישב ברמת גן בנו הבכור צבי נישא וגר עם רעייתו בתל אביב בנו ציון עם רעייתו ברמת גן בתו חנה בתל אביב ורחל עם בעלה ברמת גן.

דודי אברהם עבד למחזיתו בעריית רמת גן ובזמנו הפנוי היה פעיל בחיי הקהילה האפגאנית הקטנה של יהודי אפגניסטן בירושלים ובתל אביב במיוחד ביד בן צבי על מנת להעמיק את המורשת של יהדות אפגניסטן.

דודי אברהם לא הצליח להגשים את חזונו משום שנפטר בגיל צעיר.

אשר

אשר היה אבי ע"ה, אח רביעי לאחר אברהם עליו נרחיב בהמשך.

לוי

דודי לוי עם רעייתו עלו לארץ בשנת 1936 והתיישבו בשוכנת שפירא בתל אביב.

התפרנס למחייתו בניהול קיוסק ברחוב הרצל בתל אביב כל ילדיו נולדו בישראל בתו רחל הייתה אחות בקופת חולים, בנו אפרים בעל מוסך בתל אביב בתו טובה נישאה לבחור משוויץ גרה בציריך ונפטרה בדמי ימיה ממחלה ממארת, בנו ראובן בן גילי נישא ליהודיה אמריקאית עתירת נכסים שאחד התנאים יהיה מגורים בארצות הברית הפך לאיש עסקים בתחום היהלומים ואבנים טובות גר בני גרסי בארה"ב. בתו ישדראלה גרה בעיר חולון נשואה עם ילדים.

יפה

יפה אחותם היחידה נישאה לששון הכהן הם עלו גם בשנת תרצ"ו (1936) והתגוררו בשכונת שפירא בתל אביב.

ששון ויפה היו חשוכי ילדים ששון התפרנס כצבעי דירות עצמאי צביעה אומנותית וגידל בחצר ביתו כל מיני פירות מיוחדים שהיו לשם דבר באזור הוא נפטר בתל אביב בגיל 84 דודתי יפה נפטרה בגיל 97 ועבדה עד יומה האחרון בבית האבות משזירת פתילים לציציות.

פינחס

פינחס ורעייתו יפה עלו לארץ בשנת 1936 הם התגוררו שנתיים לפני כן בבורמה עם אחיה של יפה אשתו.
גם הם התיישבו בשכונת שפירא בתל אביב, היו חשוכי ילדים פינחס התפרנס למחייתו כעובד בעריית תל אביב לרעייתו היו 2 אחים שאחד מהם גר באיטליה והשני בבורמה, היא הייתה נוסעת כמעט כל שנה לשהייה באיטליה או בבורמה.

היה לנו קשר טוב עם האח שגר בבורמה הוא נישא לאישה ממוצא בורמזי נחמדה מאוד עם פטירתו והמהפכה בבורמה ניתק הקשר עימם וכל ניסיון להחיות זאת עלו בתוהו.

מאיר

על אבי אשר בן ראובן הכהן

הסיפור של חיים כהן ומשפחתו כבול אפגניסטן / ישראל

הקדמה

היסטוריה של שורשי המשפחה הינה עתיקת יומין, שראשיתה כיבוש ישראל על ידי מלך אשור סרגון השני בשנת 720 לפני הספירה, המקורות לתולדות יהודי אפגניסטן הינם קלושים מאוד ואין כמעט רשומים מעברם כי לא שרדו פנקסי קהילות תעודות וספרי עדות חלק מהכתובים הם עדויות של זקני העדה, חלק מעדות שמיעה וחלק ומתבססים על מחקריהם של הנשיא השני למדינת ישראל מר יצחק בן צבי (מכון בן צבי) וחלק נוסף לפי עדותו ומחקריו של מר ראובן קאשני אשר קיבל פרס על מחקריו מטעם הנשיא.

לפי כתבי המשפחה אשר אותו איתרתי במכון יד בן צבי ומעט מאוד מבית התפוצות השורשים המשפחתיים מצד האב והאם מעידים ששניהם כהן כמה דורות לאחור שם הסב של אבי היה שלמה הכהן, אביו של שלמה חנניה הכהן, אביו של חנניה היה שמואל הכהן, אביו של שמואל היה ראובן הכהן כל בני המשפחה היו עוסקים הן ברוח (רבנים) והן בחומר במסחר.

כאמור ההשערה היא שהם היו מבין גלות אשור וחלק מהם יצאו בעקבות קולומבוס לגלוי יבשות חדשות וחלק בדרך המשי להודו סין יתכן שהמשפחה הגיעה בנדודיה להודו, (דודי אבא גר בהודו תקופה מסוימת) בורמה, סין, רוסיה ואפגניסטן הם התגוררו מסביב לדרך המשי והבשמים ועסקו במסחר של אבנים טובות, פרוות וטכסטיל. מכאן ההשערה שחלק מהמשפחה הגיעה לאפגניסטן והסביבה וקבעה את מושבה במדינה זו.

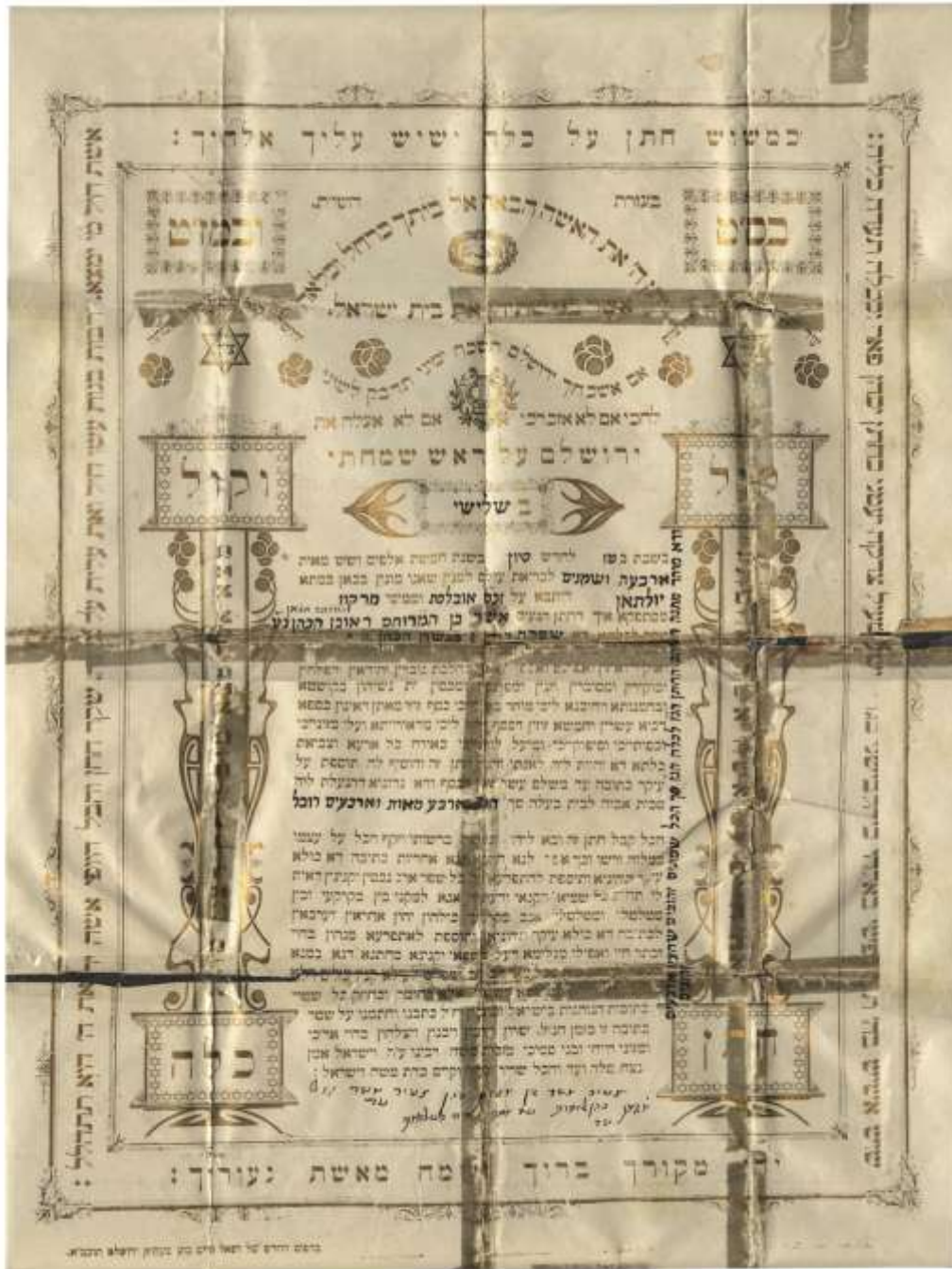

יהדות אפגניסטן מנתה כ-18,000 יהודים כרבע מהם עלו בשנות העשרים והשלושים והתיישבו בירושלים, תל אביב ובני ברק חלק אחר עלה בשנות החמישים לקום המדינה ויתרתם בסביבות שנות

השבעים, כ-3000 יהודים מתוך ה-18,000 גרים בארה"ב במנהטן. לאחר העלייה נהרסו רוב בתי הכנסת בערים הראת וקבול, שהיו מוקד לחיי קהילה עשרים ופוריים.
עד כמה שידוע נותרו 2 יהודים בעיר קבול (אחד מהם נפטר בינתיים) והשני שומר על בית הכנסת האחרון שנותר וגם גר בו. ידוע שהטליבן שעלו לשלטון נהגו בו בכבוד.

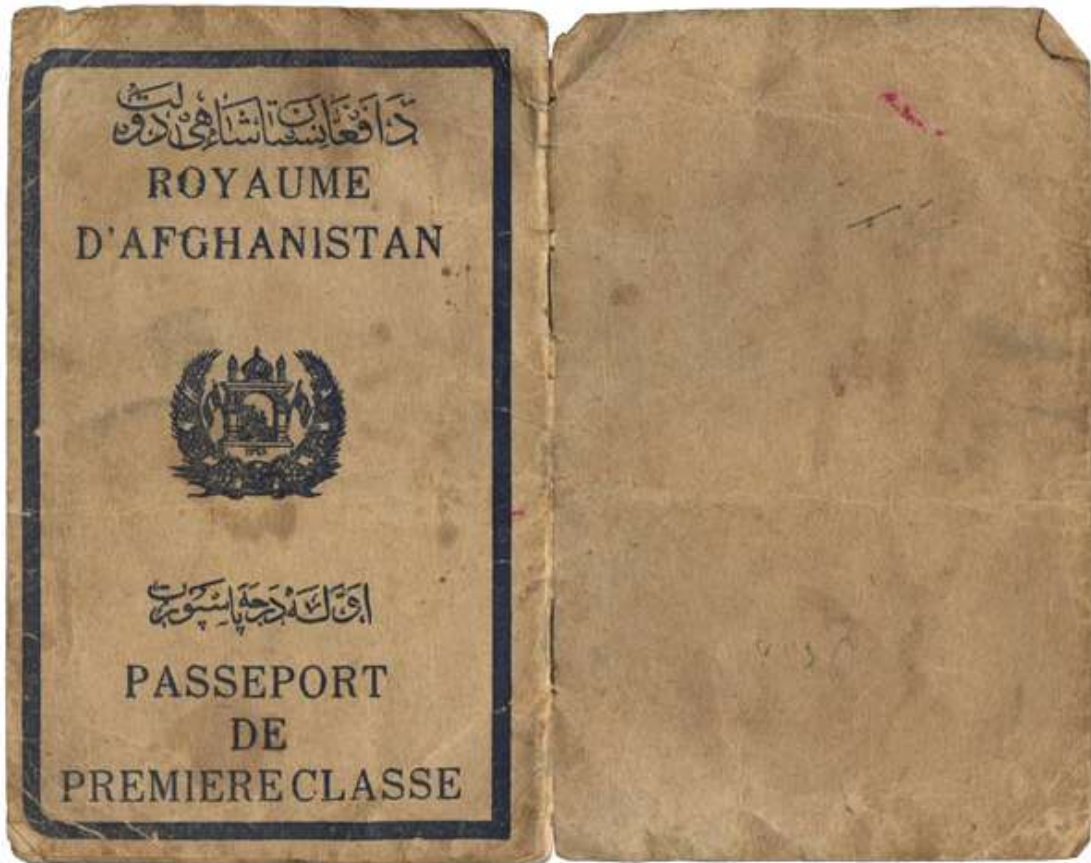
משפחת אבי הייתה מאוד ציונית ויזכהו על כך 3 הניסיונות של סבי שעלה לארץ עם בנו אברהם גם לתור את המקומות הקדושים וגם לבדוק אפשרויות עליה לארץ עבור יהודי אפגניסטן. סיפורו המופלא של סבי מופיע בקונטרס שפרסם בנו אברהם בשנת תרצ"ו בירושלים ואשר אומץ על ידי מכון בן צבי בירושלים בספרו של הנשיא השני נידחי ישראל.

אבי נולד בעיר הראת (העיר השנייה בגודלה באפגניסטן אחרי עיר הבירה קבול) ביא' באדר א' שנת תקס"א (1901) כבן רבעי לסבי ראובן הכהן וסבתי רחל הוא למד בחדר כמו כל בני דורו עד להגעתו לגיל מצווה ואז החל לעבוד עם סבי בסחר באבנים טובות ויהלומים, לימים שהגיע לפרקו בגיל 23 שנים נשא לאישה את אימי שפרה בת יוכבד וחיים מנשה הכהן, אבי היה בן עשרים ושלוש ואימי בת חמש עשרה כך נהגו אז לחתן את הבנות שזה היה גיל הבשלות מבחינתם. הם נישאו בשנת תקפ"ד (1924).

הוא עבר לעיר כבול עם אימי ובמסגרת מסעותיו הרבים נדד אבי בארצות רבות עד הגיעו לעיר מוסקבה עיר הבירה הסובייטית של אותם הימים וגם היום ופתח חנות לסחר בעורות, אבנים טובות, פרוות ובשמים, שם נולדו אחי הגדולים ראובן הבכור ושמואל, עם התבססות השלטון הקומוניסטי נאסר אבי וכל רכושו הוחרם והוא נלקח לסביר כגולה באשמה של חתירה תחת אושיות השלטון ועשיית רווחים על חשבון ההמונים. שחטאו היה יהודי ועשיר, אימי נשארה במוסקבה עם שני ילדים קטנים ומחוסרת כל בסיס כלכלי, כעבור שלוש שנים בדרך לא דרך קשה ומסוכנת שכמעט עלתה לו בחייו הצליח לברוח מסביר לקחת את אימי ואחיי לגנוב את הגבול באירופה ולחזור דרך פרס לעיר קבול באפגניסטן. אט אט הצליח אבי לבנות ולשקם את עצמו מחדש לצבור נכסים ולהחזיר את ממונו בעבודה קשה.

3	IDENTITÉ	2	پېژندنه
Nom:
Nom du père:
Nationalité:
Lieu de naissance:
Date de naissance:
Age:
Qualité ou profession:
Domicile:
Destination:
But de voyage:
No: de l'état civil:

5	SIGNALEMENT	4	ګوره وړه
Taille:
Cheveux:
Front:
Sourcils:
Yeux:
Nez:
Moustache:
Bouche:
Barbe:
Teint:
Signes particuliers:

7

6

دپاسپورت والاملکری

Photographie du Titulaire دپاسپورت والالتصوير

Signature du Titulaire

Photographies des compagnions de voyage دسلاکوکوتصويرونه

دپاسپورت والاملکری

1. شيلوی
 2. عمرواد زبير پاشا
 3. قوسه شيرازي
 4. محمد شوارازي
 5. عسلي ناز
 6. مغزور
 7. امين ناز
 8. مغزور
 9. مغزور

ACCOMPAGNE

Nom Age ou date de naissance

Orballe d'ancien passeport

115

9

8

کتابه

observations

دپاسپورت والاملکری

Ce passeport est delivré pour tous pays sauf, s'il ya lieu, exceptions à mentionner ci-des sous.

دپاسپورت والاملکری

Ce Passeport expire le 19.....

دپاسپورت والاملکری

Delivré à le 19.....

دپاسپورت والاملکری

Signature et cachet de l'autorité qui a delivré le passeport

دپاسپورت والاملکری

116

11 ویزا
Visas
(مردود و نوز)

۱۰ ویزا
Visas
اراد عمیر و ولایت

۱- لغز عیال
۲- ۳۵۰۰
۳- بی عیش
۴- ۴۰۰
۵- این
۶- ۵۰۰
۷- ۱۰۰۰
۸- ۱۰۰
۹- ۱۰۰

اراد عمیر و ولایت
۱۹۸۲/۲
۳۱۷

۳۱۷
۱۳۹۱/۳۱۲

۱۱ ویزا
Visas
(مردود و نوز)

۱۰ ویزا
Visas
اراد عمیر و ولایت

۱- لغز عیال
۲- ۳۵۰۰
۳- بی عیش
۴- ۴۰۰
۵- این
۶- ۵۰۰
۷- ۱۰۰۰
۸- ۱۰۰
۹- ۱۰۰

اراد عمیر و ولایت
۱۹۸۲/۲
۳۱۷

۳۱۷
۱۳۹۱/۳۱۲

۱۱ ویزا
Visas
(مردود و نوز)

۱۰ ویزا
Visas
اراد عمیر و ولایت

۱- لغز عیال
۲- ۳۵۰۰
۳- بی عیش
۴- ۴۰۰
۵- این
۶- ۵۰۰
۷- ۱۰۰۰
۸- ۱۰۰
۹- ۱۰۰

اراد عمیر و ولایت
۱۹۸۲/۲
۳۱۷

۳۱۷
۱۳۹۱/۳۱۲

۱۱ ویزا
Visas
(مردود و نوز)

۱۰ ویزا
Visas
اراد عمیر و ولایت

۱- لغز عیال
۲- ۳۵۰۰
۳- بی عیش
۴- ۴۰۰
۵- این
۶- ۵۰۰
۷- ۱۰۰۰
۸- ۱۰۰
۹- ۱۰۰

اراد عمیر و ولایت
۱۹۸۲/۲
۳۱۷

۳۱۷
۱۳۹۱/۳۱۲

13 ویزا
Visas

۱۲ ویزا
Visas
(با تقاضای و نوز)

۱۳ ویزا
Visas

۱۲ ویزا
Visas
(با تقاضای و نوز)

۱۳ ویزا
Visas

۱۲ ویزا
Visas
(با تقاضای و نوز)

۱۳ ویزا
Visas

15 14

وزرا 10 14

Visas 272 272

اداره كند شهر باي
اداره الحاصه البياح خارجه و مطرقة
در اداره القامت البياح خارجه و مطرقة مطرقة حد
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329

17 16

وزرا 17 16

Visas 6 6

Section Contrôle Frontalier
רשיון קבע לעולה בסדנת ישראל
13/12/1329
13/12/1329

قبول تيمم مس
011183

بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329
بمطابق 13/12/1329

באפגניסטן משפחתי חיה חיי רווחה ואושר באחוזת גדולה ובית ענקי בו גרו כל בני המשפחה

כאמור משפחתי הייתה משפחה מפורסמת ועתירת נכסים ועסקה בעיקר בסחר באבנים טובות, פרוות, בשמים ועורות, בארצות כגון: רוסיה, סין, הודו, איטליה וספרד.

Отдел записей гражданского состояния
 При *Ново-Восточном* *У.*
 ۱۹۱۹

گزاره‌ای بابت آگهی‌های ازدواج
 ۱۹۱۹

Звѣстка о браке
 آگهی‌های ازدواج (همه) در کوه

1	№ записи آگهی‌های	20.	
2	Дата и время записи تاریخ و ساعت ثبت	17 Июня 1924	
3	Имена и фамилии ان‌ها	СВЯТЫЙ	
		С. СВЯТЫЙ S. SVYATYI	С. СВЯТЫЙ S. SVYATYI
		Супруга Супруга Hajpani Samos	
4	Дата и время в том же تاریخ و ساعت در همانجا	23.	17.
5	Подпись и печать امضاء و مهر	Ново-Вост.	
6	Подпись امضاء	С. С.	С. С.

Handwritten document with a decorative border and a central emblem. The text is in Persian script. At the top center, there is a circular emblem with a crown and a crescent moon. Below it, there is a rectangular stamp with Persian text. The document is divided into several sections by horizontal lines, with some sections containing tables or lists of text.

At the top, there is a date: ۱۳۰۳ قمری (1303 AH). Below the emblem, there is a title: "تذکره" (Tadhkirah). The main body of the text is written in a cursive hand. There are several tables or lists of text, some with columns and rows. The text is written in Persian script.

Two blank, aged pages of paper, likely the back cover or endpapers of the book. The paper is yellowed and shows signs of wear. There is a small, rectangular purple stamp on the left page, and some faint, illegible markings on the right page.

Handwritten document with a green border and a central emblem. The text is in Arabic script. A purple stamp is visible in the upper right area of the document.

تاریخ	مبلغ	شرح
۱۳۰۳	۱۰۰	...
۱۳۰۴	۲۰۰	...
۱۳۰۵	۳۰۰	...
۱۳۰۶	۴۰۰	...
۱۳۰۷	۵۰۰	...
۱۳۰۸	۶۰۰	...
۱۳۰۹	۷۰۰	...
۱۳۱۰	۸۰۰	...
۱۳۱۱	۹۰۰	...
۱۳۱۲	۱۰۰۰	...
۱۳۱۳	۱۱۰۰	...
۱۳۱۴	۱۲۰۰	...
۱۳۱۵	۱۳۰۰	...
۱۳۱۶	۱۴۰۰	...
۱۳۱۷	۱۵۰۰	...
۱۳۱۸	۱۶۰۰	...
۱۳۱۹	۱۷۰۰	...
۱۳۲۰	۱۸۰۰	...
۱۳۲۱	۱۹۰۰	...
۱۳۲۲	۲۰۰۰	...
۱۳۲۳	۲۱۰۰	...
۱۳۲۴	۲۲۰۰	...
۱۳۲۵	۲۳۰۰	...
۱۳۲۶	۲۴۰۰	...
۱۳۲۷	۲۵۰۰	...
۱۳۲۸	۲۶۰۰	...
۱۳۲۹	۲۷۰۰	...
۱۳۳۰	۲۸۰۰	...
۱۳۳۱	۲۹۰۰	...
۱۳۳۲	۳۰۰۰	...
۱۳۳۳	۳۱۰۰	...
۱۳۳۴	۳۲۰۰	...
۱۳۳۵	۳۳۰۰	...
۱۳۳۶	۳۴۰۰	...
۱۳۳۷	۳۵۰۰	...
۱۳۳۸	۳۶۰۰	...
۱۳۳۹	۳۷۰۰	...
۱۳۴۰	۳۸۰۰	...
۱۳۴۱	۳۹۰۰	...
۱۳۴۲	۴۰۰۰	...
۱۳۴۳	۴۱۰۰	...
۱۳۴۴	۴۲۰۰	...
۱۳۴۵	۴۳۰۰	...
۱۳۴۶	۴۴۰۰	...
۱۳۴۷	۴۵۰۰	...
۱۳۴۸	۴۶۰۰	...
۱۳۴۹	۴۷۰۰	...
۱۳۵۰	۴۸۰۰	...
۱۳۵۱	۴۹۰۰	...
۱۳۵۲	۵۰۰۰	...

Handwritten Hebrew text on a folded piece of aged paper, likely a historical document or contract. The text is arranged in several lines across the folds.

חשבון	
שנת תרמ"ח	
חוב	הוצאה
100	100
200	200
300	300
400	400
500	500
600	600
700	700
800	800
900	900
1000	1000
סה"כ	
1000	1000

בין סיום מלחמת העולם השנייה לבין תחילת מלחמת השחרור נשלח אחי יששכר במסגרת עליית הנוער לבדוק אפשרויות עליה לארץ במקביל אחיו של אבי שעלו קודם לכן לארץ דרבנו את אבי לחסל את עסקי המשפחה שנותרו ולעלות לארץ כי שם חייהם של היהודים הפכו להיות ללא נשוא. למרות שבאפגניסטן שלטו הברטים וכן היה מגדטי בריטי בארץ ולכן הייתה הסכמה של הברטים לעליה של היהודים ללא בעיה.

אבי ניסה לחסל את עסקיי המשפחה בצורה מסודרת אך משום השמעות על תבוסת מדינות ערב במלחמת העצמאות חיסול העסקים נעשה בחיפזון רב והם נאלצו לעלות כמעט ללא רכוש שעל גופם בגדיהם בלבד.

המשפחה על כל גרורותיה בנים כלות ונכדים הגיעו לארץ בטיסה מאפגניסטן נקלטנו בשער העלייה ומשם למעברת בני ציון ליד מושב בני ציון. רוב בני המשפחה הועסקו בחקלאות במושב לימים קיבלו הצעה לרכוש משק קטן ביישוב אך מאחר ולא היו מספיק כסף למימוש הרעיון זה לא יצא לפועל.

על אמי

אמי ז"ל הייתה אף היא נצר למשפחת הכוהנים אביה ע"ה מולא חיים מנשה הכהן היה מעמודי התווך של העדה בעיר הראת הוא הפעיל תלמוד תורה ועסק בהבאת ילדים ופעוטות ללמוד תורה ודרך ארץ היה ראש תלמוד תורה שבמקום ועסק גם במתן בסתר לעניי העדה.

אביה של אמי נישא פעמיים מנישואיו הראשונים נולדה שפרה אימי ושרה אחותה לאמם קראו מלמל שפירשו אישה יפה ואכן יופייה היה ידוע למרחוק כשנה לאחר לידת אימי נפטרה אמם ואביה נישא בשנית לסבתא דבורה ממנה נולדו שמעון ואשר. סבתא דבורה האריכה ימים ונפטרה בגיל 103 עד יומה האחרון ממש פרנסה עצמה מייצור פטלים לציציות וגרה עם בנה שמעון בתל אביב.

דודי שמעון גר בתל אביב ונולדו לו הילדים הבאים ישר, בנימין, שרה שנשואה לאחי שמואל ונפתלי.

דודי אשר עלה אף הוא לארץ ב-30/04/51 והתגורר אף הוא במעברת בני ציון ולאחר מכן עבר לגור ברעננה עבד למחיתו בחברת יכין חקל בבית אריזה לתפוזים שהיה תחת ניהלו של ראובן אחי דודי היה נשוי לחנה עוד מחו"ל ובנם יחידם חיים ע"ש סבי נולד ברעננה. גם הם האריכו ימים ונפטרו באמצע שנות השמונים.

דודתי שרה עלתה לארץ ישראל בשנת 1925 בעקבות בעלה הם התיישבו בשכונת נורדיה (היום דיזנגוף סנטר) הייתה להם מסעדה וחנות בכיכר צינה דיזנגוף ממנה התפרנסו למחייתם. לדודתי שרה נולדו הילדים אסנת עבדה כמסעדנית עם בעלה, אלתר אזרח עובד צה"ל, שמחה שנפצע אנושות בקרב נוקייב בשנת 55 ומאז לא חזר לעצמו, ציפורה שעבדה בסמינר הקיבוצים ומרים בת הזקונים שעבדה כמנהלת חשבונות עלי לציין שדודתי שרה הייתה פעילה מאוד ועזרה מאוד לקליטת יינו בארץ. ולא חסכה כוחות ואמצעים לכך.

מסמכים אותנטיים

ד

תאריך חובה
לפניה כהנים
כתב אבונ אלר
י

Handwritten notes on the left page, including a list of names and numbers. The right page contains several lines of text, some of which are underlined. The paper is heavily stained and worn.

Handwritten notes on the left page, including a list of names and numbers. The right page contains several lines of text, some of which are underlined. The paper is heavily stained and worn.

על אחיי

לאימי ואבי נולדו 7 ילדים ראובן, שמואל, יששכר, זבולון, בנימין, תמר וחיים.

ראובן

ראובן נשא לאישה את שושנה לבית בצל ונולדו לן ממנה אפרים ורחל באפגניסטן ישראל ובן-ציון נולדו במושבה יוקנעם ומיכל נולדה ברעננה גיסי שושנה ז"ל שהייתה משכמה ומעלה נפטרה מתוצאה של

ואמי ע"ה נרתמה לטפל בחמשת היתומים, עד פיזורם למקומות שונים תהליך שלקח מספר שנים. אחי ראובן נישא בשנית לרבקה ונולדה לו בת רותי ברעננה.

שמואל

ج

۲۲۴۱۲۷

قیمت یک افغانی

وقتی نایبیت و نایبیت افغانی

۱۱

تبر به سکه اولی کردار ابراهیم

تویس کلون سرامد ۲۰۰

<p>(۱) متصله و اوراق گزیده نایبیت برای افراد و گزیده افغانی نایبیت صفت نایبیت شان معلوم بوده و بوجوبشان در اعلیٰ و خارج از حقوق نایبیت افغانی استناد نمایند.</p>	بابا	نام و شهرت
<p>نایبیت عمومی مبنی بر افغانی در اعلیٰ و خارج افغانستان بر فرض آنکه نایبیت دولت قبول نمود و تکلف بستند.</p>	خانور	نام پدر
<p>(۲) اینها نایبیت که در رعایت احکام اصول نامه نایبیت نایبیت افغانی استناد نمایند و تکلف بستند.</p>	کتا بنوئی کابری	سکونت
<p>(۳) اینها نایبیت که برای مدت غیر است اگر فرسوده و یا مستحق شود از دروازه اصلاحیت در تجدید و محلی نمایند هر گاه در آشنای مسافرت حقوق و شود از دروازه ارجل متوقف فیما بعد اثبات نایبیت تیرش می حاصل می نمایند.</p>	دور زنده ما	عمر
<p>(۴) برای تبعه افغانی که در خارج افغانستان سکونت دارند بعد اثبات نایبیت که طرف تیر حاصل شده بتواند نایبیت از سفارتخانه و تو تسلی نامی افغانی داده میشود.</p>	عراق	محل ولادت
<p>(۵) نامورین احصایه که در نایبیت و یا بعد اول مر بوطه ان جعل کردی نمایند و یا اشخاصیکه مذکور دیگر را بنام خود استعمال نکنند یا از خود را مقصد استعمال بکنند یا نایبیت نامی نمایند</p>	مسیر ملت حاجلی	صفت و نوبت
<p>(۶) بعد از نشر و توزیع تذکره افرادیکه از محل سکونت خود مسافرت میکنند تذکره نایبیت با خود داشته باشند</p>	پنجمره	چشم
<p></p>		رنگ
<p></p>		موی
<p></p>		علامت فارق

נשא לאישה את שרה לבית כהן ונולדו להם הילדים חנה, בן-ציון ומרדכי כולם נולדו ברעננה.

יששכר

נשא לאישה את אסתר לבית גאון נולדו להם הילדים ירונה, עפרה ואילן כולם נולדו בחולון ומתגוררים בה עד היום.

זבולון

נשא לאישה את מרים לבית גורגוב ונולדו להם הילדים הבאים: סיגלית הבכורה גרה היום בכפר סבא, חגי, תמיר ואשרי כולם מתגוררים בפתח תקווה.

בנימין

נשא לאישה את מלכה לבית קזיס נולדו להם עופר גר בפתח תקווה, שרון, עינת ואושרית.

תמר

תמר לא נישאה וגרה בגפה בחולון.

חיים

נישא לשמחה בן- ששון פיינשטיין בשנת 4/1/72 ונולדו להם הילדים הבאים אבי, ישראלה ומיכל.

כאמור המשפחה עלתה לארץ ב-30/04/51 והפעם לתמיד אחי יששכר עלה שנתיים וחצי קודם לכן במסגרת עליית הנוער והיה בגרעין הנוער נחל עוז. וכך זרז גם עליית המשפחה, המשפחה עברה למעברת בני ציון באוהלים לאחר מכן בצריפים ועבדו למחייתם בחקלאות בסיסית של אותם הימים. אצל חקלאים במושב בני ציון.

בשנים 1952/3 אלו היו שנות צנע בישראל והפרנסה לא הייתה בנמצא הייתה מגמת הגירה מן הכפר אל העיר וזאת משום הקשיים הרבים. הורי עברו לתל אביב ובנו משק קטן ויעיל במזרח העיר (כפר סלאמה ליד יד אליהו) המשק הקטן סיפק בתחילת דרכו את צורכי המשפחה שגידלה ירקות ופרחים ובהמשך המשפחה יזמה והגדילה מספר הענפים במשק כגון: פרות, כבשים, עזים ולול תרנגולות אשר פרנס את המשפחה בכבוד.

בגיל חמש וחצי התחלתי ללמוד בבית הספר היסודי הלל שמונה שנות לימוד ואחר כך שנתיים בבית הספר התיכון עירוני ט' ביד אליהו בתל אביב. בבית הספר היסודי הייתי פעיל מאוד מבחינה החברתית ראש מועצת התלמידים סגן ראש שבט הצופים בשבט הלל עם סיום לימודי בשנה השנייה בתיכון עקרה המשפחה לקריית שלום, מאחר והיה פנוי התושבים באזור בו היה לנו השטח החקלאי וקבלנו פיצוי שאפשר לכנותו לעג לראש בכל זאת הצלחנו לשרוד גם קושי זה, אבי החל לעבוד בעריית תל אביב והימים ימי המיתון בארץ טרום מלחמת ששת הימים ואכן אבי פוטר מעבודתו והתקבל לעבוד במפעל פלסטיק שהקים אחי יששכר עם 2 שותפים נוספים. אחיי יששכר וזכולו נישאו בתקופה זו אחי בני החל לעבוד במפעל מתכת וכולם החלו לתמוך בכלכלת המשפחה כולל אותי שעברתי ללימודי ערב וביום עבדתי במפעל יהלומים כחותך יהלומים. למותר לציין שימים אלה של המיתון הצפיפות בהם גרה המשפחה היא שנתנה לכולם את האחדות המשפחתית כמו שנאמר אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד. עם סיום לימודי בתיכון אקסטרני (טכניכון) התגייסתי לצה"ל 3/11/64 בגיל 17. 5 ושובצתי לחיל השריון.

התחלתי כתותחן בטנק בטירונוגות בהמשך כמפקד טנק ומאחר וסיימתי כחניך מצטיין הומלצתי לקצונה שלא כל כך רציתי לכן נשארתי כמדריך בקורס טנקים. השנים האלו אופיינו כשנים עשירות בתקריות אש בגבול ולא פעם הוזעקנו במיוחד לצפון הארץ מול הסורים, השתתפתי כמפקד טנק והן כתותחן צלף במלחמה על ההטיה בכורזים לפגוע בכלי ההטיה של הסורים אשר רצו להסיט את המים מלהגיע אל מקורות הכנרת והן בקרבות האש בתל קציר, בתל דן והכול תחת הסיסמא "המלחמה על המים". באפריל שנת 1967 השתחררתי מהצבא והחילותי לתכנן את חיי באזרחות בה עדיין שרר מיתון כבד בארץ והפסימיות חגגה. ואמנם התקבלתי לעבוד בחברת האחים מילצ'ן בתחום הכימיה אך לאחר שבועיים גויסתי עם כל אחיי וחברי למצב החירום ששרר בארץ בעקבות האיום מצד מדינות ערב ומצרים בראשה תקופה זו נקראה ימי ההמתנה וב-6/6/67 פרצו קרבות בדרום הארץ בה הייתי אני בגדוד 94 בחטיבת אגרוף הברזל שמפקדו היה יששכר שדמי בה השתתפתי בקרבות סיני תחת אוגדתו של אברהם יופה במרכז סיני מעבירי המתלה והגדי בואכה תעלת סואץ עד גשר הפירדאן לאחר פרוץ הקרבות הבנו את גודל השעה והמעמד בתוך ששה ימים הבסנו את כל צבאות ערב מצרים, ירדן סוריה חיילות משלוח מסעודיה מרוקו ולבנון מלחמה זו נודעה לאחר מכן כמלחמת ששת הימים.

לאחר שחרורי מהמילואים חזרנו לשגרת היום יום והמציאות הקשה של חיל משוחרר שאינו עובד עבדתי בכמה עבודות מזדמנות חיתוך יהלומים ובבוקר מוקדם הוצאת פחי אשפה כעובד זמני בעריה ולמדתי בערב להשלמה לתעודת בגרות כעבור ששה חודשים לאחר סיום מלחמת ששת הימים החלו קרבות ההתשה הן בחזית הדרום והן בחזית הצפונית והמזרחית נקראתי למספר רב של ימי המילואים בחזית הדרומית הייתי מפקד מחלקת טנקים בתעלה במוצב שנקרא "פליקן" ומוח תפקדי זה הייתי גם מפקד המוצב שאופיין בתקריות אש יום יומיות מפקד המוצב בעמק הירדן כמפקד מוצב "ינשוף" והן ברמת הגולן כמפקד מוצב "אננס" בכל המוצבים מפקדי מחלקות הטנקים או סגני מפקד פלוגה היו גם מפקדי מוצבים וזאת משום של חוסר בכוח אדם וניסיון קרבי חילופי אש היו יום יומיים והשד יודע איך נותרנו בחיים. למרות ימי המילואים הרבים הצלחתי בכל זאת להקים עסק עצמאי למכירת פרזול לתריסים ולנגרים בשנים אלו 67-73 העסק הניב רווחים נאים.

כשבני אבי היה בן כ-10 חודשים פרצה מלחמת יום הכיפורים ב-6/10/73 בהם הייתי מגויס למילואים כשנה. במלחמה זו השתתפתי כמפקד מחלקת טנקים ברמת הגולן בגדוד 94 שיוסי פלד מפקד החטיבה ומשה פלד הוא מפקד האוגדה מול הצבא הסורי עד לגירושם מעבר לקו הסגול וכניסה למובלעת הסורית תוך איום על דמשק על מנת להשיג הפסקת אש אגב במלחמה זו הוכרזתי כנעדר ואף הודיעו למשפחתי שנפגעי בקרבות וזאת מרוב בלבול ואיבוד עשתונות באות הזמן האמת היא שהטנק שלי נפגע ועלה באש וחברי סברו שקרא הרע מכל אך אנו הצלחנו לקפוץ מתחת לכביש עם מעביר מיום לתפוש מחסה עד שלאחר יומיים האזור נכבש מחדש על ידי כוחותינו ואנו יצאנו מהמחבוא והכול חזר על כנו במהלך הקרבות קיבלתי דרגת קצונה סגן משנה ובהמשך ב-22/10/73 הורדה האוגדה דרומה בתפר של 2 הארמיות המצריות וגרמה לכיתור הארמיה השלישית עד להפסקת האש מקום מושבה של החטיבה היה בחווה הסינית בה התנהלו תמיד קרבות קשים גם לאחר הפסקת האש (ישבנו בתפר של 2 הארמיות המצריות) ספגנו המון פשיטות קומנדו מצריות ואבודות עד להפרדת כוחות בינואר 74. גדוד 94 וחטיבת אגרוף הברזל המשוריינת נחשבו כחטיבה וגדוד הכי מעוטרת בשריון בכמות הצל"שים ומשימות האיכות, לימים קודמתי לסגן מפקד פלוגה ומפקד פלוגת טנקים תוך התניה שאהיה חייב לעבור קורס קצינים אכן עשיתי זאת בשלבים וזמנים שהיו נוחים לי.

לאחר המלחמה חזרנו למציאות שונה וקשה הן לנו כפרט והן למדינה, הייתי צריך לשקם את העסק מהתחלה במקביל לימי מילואים רבים ומלחמות ההתשה שבין המלחמות שהפריעו מאוד וגרמו להמון בעיות. עם גמר מלחמת יום הכיפורים נאלצתי להקים ולשקם את העסק מחדש הדבר היה כרוך במאמצים קשים תוך התמודדויות עם מספר רב של ימי מילואים בגזרה הצפונית ברמת הגולן וכך העניינים התגלגלו בין מילואים עבודה משפחה והישרדות של היום יום.

כאמור בשנת 1982 פרצה מלחמת שלום הגליל שגם כאן נקראתי למילואים כמפקד פלוגת טנקים ונלחמנו בגזרה המזרחית של לבנון מול כוחות שריון וקומנדו סורי והגענו עד עיר הבירה ביירות מצד מזרח וצרנו עלייה עד להפסקת האש וגם לאחריה הייתי מספר רב של ימי מילואים בלבנון בצור צידון ראס אל עייש בנהר הלטני ועוד.

לימים נגמרו פרשות להיות עצמאי מכל מיני סיבות והיום אני מנהל מפעל מתכות העוסק בייצור ובסחר מתכות.

בשנת 4/1/72 נישאתי לאשתי שמחה בן ששון פיינשטיין שתחיה וקבענו את מגורנו בחולון בהם נולדו לשמחה ולי ילדיי אבי, ישראלה ומיכל.

בשנת 5/12/72 נולד בני בכורי אברהם נ"י מהנדס חשמל ואלקטרוניקה במקצועו נשוי לאילאיל בת לשולי ושלמה שוורץ רוקחת במקצועה מהם נולדו לי נכדותיי אלמוג הבכורה אשר נולדה ב- (27/1/04) ואדווה (23/8/06) מתגוררים בגבעתיים.

בשנת 6/9/1974 נולדה בתי האמצעית ישראלה אדריכלית מצליחה בבנק דיסקונט נשואה לאופיר עוזיאל
גילסון בן לאווה וליאון אדריכל נוף במקצועו מתגוררים בישוב לפיד ליד מודעין

בשנת 22/2/76 נולדה לנו בת הזקונים מיכל בעלת תואר ראשון בתקשורת ומדעי המדינה לומדת היום
פסיכודרמה נשואה לרן בן למרים ויהודה שיינברגר לומד רפואה סינית.

